

Адриан го изгледа странно. Поглади брадата си, засмя се и каза:

- Не ставай дете, Теофиле. Князът сто пъти ще погубва живота си, докато намери жената, която му е отредена от бога. Той е млад. Нека се повесели... Нали, княже?

Иваница извърна бавно лицето си, погледна ^фстатора дълбоко в очите ^и ~~и~~ не отвърна нищо.

Глава IX

В този дъждовен ~~ден~~ октомврийски ден огнекосата хубавица на Визанс се събуди много зле настроена, твърде късно, с натежало от гняв сърце. Предната вечер, късно след полунощ, тя бе получила кратка, но твърде явна записка от василевса.

В богохранимата столица живеел някакъв български княз, който трябвало да забрави отечеството си. Йоан- или Йоаница, се казвал. В ръцете на Ефросина лежал мира и благополучието на Визанс. Горко й, ако не послуша заповедта на Исака.

А когато василевсът заповедваше, можеше всичко да се очаква от него. Пресни бяха спомените за Теофано и Аркадия. Дъното на Босфора знаеше твърде много за непокорството на хетерите и жестокостта на императорите. Теофано бе сгрешила, защото тайно от василевса Андроник приемала след късна полунощ генуезеца ~~и~~ ^Уберто Мела. Аркадия бе дигнала кама срещу василевса, когато той я бе напуснал, заради руменоликата Марантико.

Ефросина се прозина от досада, протегна се като котка сред копринените възглавници и меки бели кожи на постелата си, взе сребърното звънче ^и което стоеше до главата й, и го размахна няколко пъти.

Зад една врата надникна безшумно старата Пулхерия.

- Отмахни завесите, - каза хетерата.